

Απόφαση του Δικαστηρίου (τμήμα μείζονος συνθέσεως) της 1ης Μαρτίου 2016 [αίτηση του Bundesverwaltungsgericht (Γερμανία) για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως] — Kreis Warendorf/Ibrahim Alo (C-443/14) και Amira Osso κατά Region Hannover (C-444/14)

(Συνεκδικασθείσες υποθέσεις C-443/14 και C-444/14) ⁽¹⁾

(Προδικαστική παραπομπή — Σύμβαση περί του καθεστώτος των προσφύγων, υπογραφείσα στη Γενεύη στις 28 Ιουλίου 1951 — Άρθρα 23 και 26 — Χώρος ελευθερίας, ασφάλειας και δικαιοσύνης — Οδηγία 2011/95/ΕΕ — Κανόνες σχετικοί με το περιεχόμενο της διεθνούς προστασίας — Καθεστώς επικουρικής προστασίας — Άρθρο 29 — Κοινωνική προστασία — Προϋποθέσεις προσβάσεως — Άρθρο 33 — Ελεύθερη κυκλοφορία στο εσωτερικό του κράτους μέλους υποδοχής — Έννοια — Περιορισμός — Υποχρέωση διαμονής σε συγκεκριμένο τόπο — Διαφορετική μεταχείριση — Συγκρισσιμότητα των καταστάσεων — Ισόρροπος επιμερισμός των δημοσιονομικών επιβαρύνσεων μεταξύ των διοικητικών φορέων — Λόγοι συνδεδεμένοι με τη μεταναστευτική πολιτική και την πολιτική περί κοινωνικής ενσωματώσεως)

(2016/C 156/13)

Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική

Αιτούν δικαστήριο

Bundesverwaltungsgericht

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Kreis Warendorf (C-443/14), Amira Osso (C-444/14)

κατά

Ibrahim Alo (C-443/14, Region Hannover (C-444/14)

παρισταμένου του: Vertreter des Bundesinteresses beim Bundesverwaltungsgericht (C-443/14 και C-444/14)

Διατακτικό

- 1) Το άρθρο 33 της οδηγίας 2011/95/ΕΕ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 13 Δεκεμβρίου 2011, σχετικά με τις απαιτήσεις για την αναγνώριση των υπηκόων τρίτων χωρών ή των απάτριδων ως δικαιούχων διεθνούς προστασίας, για ένα ενιαίο καθεστώς για τους πρόσφυγες ή για τα άτομα που δικαιούνται επικουρική προστασία και για το περιεχόμενο της παρεχόμενης προστασίας, έχει την έννοια ότι όρος περί του τόπου διαμονής επιβληθείς σε δικαιούχο του καθεστώτος επικουρικής προστασίας, όπως αυτοί των κυρίων δικών, συνιστά περιορισμό της ελεύθερης κυκλοφορίας που εγγυάται το άρθρο αυτό, ακόμα και όταν το εν λόγω μέτρο δεν απαγορεύει στον ως άνω δικαιούχο να μετακινείται ελεύθερα στο έδαφος του κράτους μέλους που χορήγησε την προαναφερθείσα προστασία και να διαμένει προσωρινώς στο έδαφος αυτό εκτός του τόπου που καθορίζεται με τον όρο περί του τόπου διαμονής.
- 2) Τα άρθρα 29 και 33 της οδηγίας 2011/95 έχουν την έννοια ότι απαγορεύουν την επιβολή όρου περί του τόπου διαμονής, όπως αυτοί των κυρίων δικών, σε δικαιούχο του καθεστώτος επικουρικής προστασίας που λαμβάνει ορισμένες ειδικές κοινωνικές παροχές, προκειμένου να γίνεται κατάλληλος επιμερισμός της επιβαρύνσεως που απορρέει από την καταβολή των ως άνω παροχών μεταξύ των διαφόρων αρμόδιων συναφώς φορέων, όταν η εφαρμοστέα εθνική κανονιστική ρύθμιση δεν προβλέπει την επιβολή του μέτρου αυτού στους πρόσφυγες, στους υπηκόους τρίτων χωρών που διαμένουν νομίμως στο οικείο κράτος μέλος για άλλους λόγους εκτός από λόγους αναγόμενους στο διεθνές δίκαιο ή για λόγους ανθρωπιστικούς ή πολιτικούς και στους υπηκόους του εν λόγω κράτους μέλους που λαμβάνουν τις παροχές αυτές.
- 3) Το άρθρο 33 της οδηγίας 2011/95 έχει την έννοια ότι δεν απαγορεύει την επιβολή όρου περί του τόπου διαμονής, όπως αυτοί των κυρίων δικών, σε δικαιούχο του καθεστώτος επικουρικής προστασίας που λαμβάνει ορισμένες ειδικές κοινωνικές παροχές, προς τον σκοπό διευκόλυνσεως της εντάξεως των υπηκόων τρίτων χωρών στο κράτος μέλος το οποίο χορήγησε την προστασία αυτή, όταν η εφαρμοστέα εθνική κανονιστική ρύθμιση δεν προβλέπει την επιβολή του ως άνω μέτρου στους διαμένοντες νομίμως στο έδαφος του εν λόγω κράτους μέλους για άλλους λόγους εκτός από λόγους αναγόμενους στο διεθνές δίκαιο ή για λόγους ανθρωπιστικούς ή πολιτικούς υπηκόους τρίτων χωρών οι οποίοι λαμβάνουν τις εν λόγω παροχές, αν οι δικαιούχοι του καθεστώτος επικουρικής προστασίας δεν περιέρχονται σε αντικειμενικώς συγκρίσιμη κατάσταση, όσον αφορά τον σκοπό αυτό, με την κατάσταση των υπηκόων τρίτων χωρών που διαμένουν νομίμως στο έδαφος του οικείου κράτους μέλους για άλλους λόγους εκτός από λόγους αναγόμενους στο διεθνές δίκαιο ή για λόγους ανθρωπιστικούς ή πολιτικούς, όπερ απόκειται στο αιτούν δικαστήριο να εξετάσει.

⁽¹⁾ ΕΕ C 439 της 8.12.2014.